

Evanjelium z 24. mája 2020**Nedeľa Nanebovstúpenia - Rok A - Matúš 28, 16 - 20***Komentár biblistu Fernanda Armelliniho - Prepis nie je revidovaný autorom*

Jedenásť učeníkov išlo do Galiley na vrch, ktorý im Ježiš ukázal. Keď ho uvideli, poklonili sa. Oni však pochybovali.

Ježiš pristúpil k nim a povedal im: "Mne bola daná všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy, krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.

A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta."

Šťastnú Veľkú noc.

Keď sa dostaneme na koniec knihy, príbeh je ukončený, nie tak je to s evanjeliom.

Keď prídete na koniec evanjelia, začína sa nový príbeh.... všetko, čo prišlo pred... je to príprava na tento príbeh, ktorý sa začína Veľkou nocou a skončí sa na konci ľudských dejín.

Dnes sme sa stretli s poslednými veršami Matúšovho evanjelia a všimli sme si, že práve týmito poslednými veršami sa začínajú dejiny Cirkvi.

Na rozdiel od Lukáša a Jána, ktorí opisujú zjavenie Zmŕtvychvstalého v Jeruzaleme, Matúš predstavuje stretnutie učeníkov so Zmŕtvychvstalým v Galilei.

Pred týmto stretnutím učeníkov v Galilei rozprával ženám o zjavení Zmŕtvychvstalého, keď Ježiš prišiel v ústrety ženám, ktoré išli k hrobu, a hovorí im: "Agalliasis", radujú sa a prichádzajú, objímajú mu nohy... klaňajú sa mu a potom im Ježiš hovorí: "Nebojte sa, chodte a zvestujte mojim bratom."

Krásne, že bratia, títo učeníci, ktorí utiekli, ho zapreli, moji bratia, Ježiš o nich hovorí: "Nech idú do Galiley, tam ma uvidia."

Hneď sa pýtame, prečo práve v Galilei?

Lebo na vrchu ho uvidia a potom... na ktorom vrchu? Nechajte nás počuť:

"Jedenásť učeníkov išlo do Galiley na vrch, ktorý im Ježiš ukázal. Keď ho uvideli, poklonili sa. Ale oni pochybovali."

Jedenásť učeníkov išlo do Galiley, je ich jedenásť, malo by ich byť dvanásť, je to zranená skupina. Judáš odišiel, cítil, že Ježiš je nebezpečný, pre náboženstvo a život svojho ľudu, pestoval svoje presvedčenie, to, čo sa naučil v katechéze, svoje sny, ktoré mali byť snami o sláve, bol sklamaný a vydal Ježiša, náboženským autoritám.

Ale ani ostatní neboli vzorom vernosti, a preto sa stretávame so skupinou poznačenou slabosťami, strachom, neschopnosťou pochopiť a nasledovať Majstra.

No toto je spoločenstvo, ktorému Zmŕtvychvstalý zveril poslanie zmeniť svet, veľmi krehká a slabá skupina.

Cirkev je od začiatku spoločenstvom, ktoré sa skladá z ľudí, ktorí nepochybne milujú Ježiša, ale zároveň sú veľmi slabí, utekajú, popierajú, veria a pochybujú. Vidíte, že týchto jedenásť sme my. Týchto jedenásť teraz vidí svetlo Zmŕtvychvstalého a tu sa dozvedáme, ako sa musia otvoriť aj naše oči, pretože ak nevidíme Zmŕtvychvstalého, nevyberieme si človeka, ktorého nám navrhuje.

Predovšetkým... aké je miesto, kde človek zažíva túto skúsenosť stretnutia so Zmŕtvychvstalým?

Ostatní evanjelisti hovoria, že Galilea prišla z Jeruzalema, ale tu Matúš nepíše kroniku, hovorí o tom, ako človek prichádza, aby videl Zmŕtvychvstalého.

Najprv musíte ísť do Galiley.

Čo to znamená?

Galilea je miesto, kde sa učeníci prvýkrát stretli s Ježišom a potom s ním zostali tri roky, pretože prakticky celý Ježišov verejný život sa odohrával v okolí tohto jazera.

v Galilei. Práve tam Ježiš ukázal pravú tvár Boha, tvár úspešného človeka, Božieho syna, krásneho človeka.

No Galilea pripomína celú túto skúsenosť, ktorú mali učeníci, ak človek nemá túto skúsenosť s Ježišom, ak nekontempluje jeho tvár Boha a úspešného muža, ak neurobí tento prvý krok, nedospeje k tomu, aby videl Zmŕtvychvstalého.

Niektí chcú dôkaz, že Ježiš je Zmŕtvychvstalý, potom sa ide pozrieť, aby o ňom pochopil viac, do evanjelia.

Nie. Najprv začnite od Galiley, od poznania tohto Ježiša, ktorý sa za tri roky predstavil a ukázal, nestačí ísť do Galiley, preto, aby ste spoznali tohto Ježiša z Nazareta, musíte ísť na horu.

Tam Zmŕtvychvstalý dáva stretnutie, na roviny ho nevidíte, musíte ísť na horu. Nehovoríte, že na nejakom vrchu? Nie

Na horu, na ktorú ukázal, a na akú horu ukázal?

Evanjelista Matúš nám hneď na začiatku svojho evanjelia predstavuje túto horu, na ktorú Ježiš vedie všetkých, ktorí chcú poznať jeho návrh ako človeka, horu blahoslavenstiev.

Keď ste spoznali Ježiša a všetko, čo povedal a urobil.

Vy! Musíš sa rozhodnúť, ísť na tú horu, to znamená... prijať jeho ponuku ako muž.

Myslím si, a mnohí si to stále myslia, že najprv musíme mať dôkaz, že Ježiš vstal z mŕtvych, a potom vystúpim na Horu blahoslavenstiev, teda prijmem jeho návrh.

Nie, je to naopak. Najprv prijmite jeho blahoslavenstvá, jeho ponuku života, ktorá spočíva v láske, v rozdávaní všetkého, ako to robil on, a až potom uvidíte, že ten, kto prijme tieto blahoslavenstvá, ktoré Ježiš vtelil ako prvý, vstupuje do slávy.

Ak tvrdíte, že ho uvidíte v sláve, ale neprijali ste jeho návrh, nevystúpili ste na horu.

Zmŕtvychvstalého nikdy nevidíte.

Veď je to ako vo vzťahu milencov... nie je to tak, že dievča musí mať rozum, že život s tým mladým mužom bude určite slávny. Nie, najprv sa rozhodnite rozumne, nakoniec uvidíte, že to bola správna voľba.

Ak nevystúpiš na horu, tvoje oči zostanú vždy zatvorené pri pohľade na dobrá tohto sveta a potom na nich budeš lipnúť, budeš ich hromadiť, nikdy nebudeš schopný vidieť slávu darcu.

Najskôr vy, vy ich obzriete a potom sa vám otvoria oči, vlastne títo učeníci, ktorí išli hore, určite s veľkým úsilím. Keď ho vidia, zbožňujú ho.

V gréčtine existuje veľmi významné sloveso "*blepo*", ktoré je materiálnym pohľadom, ten, ktorý má každý, sloveso "*Orao*", ktoré znamená, že po výstupe na tú horu otvoríte oči dokorán a uvidíte za overiteľné, uznávajú, že v Ježišovi je pravda o Bohu a človeku. Hneď potom sa ich však zmocnia pochybnosti. Čo znamenajú?

Myslím, že nás tieto pochybnosti trochu prekvapujú, pretože sa pýtame: ako mohli pochybovať, keď mali pred sebou Zmŕtvychvstalého? Keby ho mali pred očami?

Buďme opatrní, pretože Matúš nerozpráva o hmotnej skutočnosti, zmyslami sa zmŕtvychvstanie nedokazuje, pohľad, ktorý vidí Zmŕtvychvstalého, je pohľadom veriaceho, toho, ktorý vystúpil na horu, pohľad, ktorý dáva ten, kto už prijal blahoslavenstvá Majstra.

Čo tieto pochybnosti znamenajú?

To znamená, či ho nasledujem, alebo nie? sú pochybnosti vo viere, musíme ich brať do úvahy. A Ježiš si nerobí starosti s našimi pochybnosťami, sú prirodzené a idú ruka v ruku s vierou.

Znepokojujúce sú možno istoty, ktoré vyplývajú z presvedčenia, že človek má pri voľbe viery racionalitu.

Nie. Máme rozum, nie racionalitu. Kristovo zmŕtvychvstanie alebo naša viera sa nedá dokázať a potom, keď máme tieto istoty, mnohokrát skončíme v túžbe vnútiť ich druhým, v strachu, dokonca aj keď nám kladú otázky, ktoré naznačujú nejakú otázku, nejakú pochybnosť, pretože sa bojíme, že tieto istoty sa zrútiť. Potom sa z nás stávajú fanatici. Nie. Musíme sa báť týchto fanatických istôt, nie pochybností a otázok!

Ale tiež by som povedal, že existujú istoty tých, ktorí vykrikujú svoj ateizmus, a aj tieto istoty sú znepokojujúce, pretože umožňujú človeku usadiť sa, zmieriť sa s ľahostajnosťou.

Teraz už mám svoje presvedčenie: dôležité je to, čo vidím, čo si overím. Ja nie. Zaujímam ma niečo iné a už si nekladím pochybnosti, otázky, ktoré ma vedú k hľadaniu súcitu, vysokého zmyslu života, a aj tieto istoty vyúsťujú, podobne ako tie predchádzajúce do agresie, do fanatizmu.

Povedal by som... blahoslavení sú pochybovači, tí, ktorí sú lojálni, čestní, úprimní, a tí z tých, ktorí potom hľadajú súcitu, pravdu a neuspokojujú sa s chabými vysvetleniami, s frázami, všetci takto rozmyšľajú. Nie... úprimné pochybnosti vás vždy vedú k hľadaniu, ale Zmŕtvychvstálý nám aj tak prichádza v ústrety a miluje nás takých, akí sme, nemôžeme byť iní, ľudia malej viery, ktorí mu dôverujú.

Áno, ale... do istej miery v pochybnostiach týchto prvých učeníkov.

Únavu z viery, ktorá je naša, nachádzame ako únavu z viery, ktorá nás zapája do nového života. Skláňame sa pred Pánom, ale s mnohými váhaniami, a teraz cítime veľké poslanie, ktoré Zmŕtvychvstálý zveruje týmto učeníkom, ktorí sme my, učeníci s malou vierou

"Ježiš pristúpil a povedal im: 'Mne bola daná všetka moc na nebi i na zemi. Choďte teda, učte všetky národy, krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.'"

Zmŕtvychvstálý pristupuje k týmto jedenástim, pretože im chce ukázať pravú Božiu tvár.

Boh, ktorého si ľudia predstavovali, bol vzdialený Boh, prísny Boh, ktorý vzbudzoval strach. Nie. Ježiš prichádza blízko, pretože nám chce ukázať pravú tvár Boha, a táto blízkosť je tiež škandalózna, pretože narúša všetky naše presvedčenia, ktoré sme o ňom mali.

Kresťanský Boh je Boh, ktorý je rád blízko človeka, ktorý rúca všetky bariéry, ktoré od neho ľudí oddeľovali.

Spomeňte si, ako vyzeral jeruzalemský chrám, kde bolo niekoľko prekážok, ktoré bránili človeku vidieť tvár Boha, ktorý, ako sa verilo, prebýval v jeruzalemskom chráme.

Spomíname si, že na chrámovej esplanáde mohli vstúpiť všetci, potom tam bola bariéra, ktorá blokovala pohanov - za ňou vstupovali len Židia, ale hneď potom tam bola ďalšia bariéra, ktorá blokovala ženy, ktoré nemohli vstúpiť do svätyne, ale len muži, potom ďalšia bariéra: do svätyne nemohli vstúpiť ani muži, len kňazi.

Kňazom bránila aj ďalšia prekážka, chrámová opona. Iba veľkňaz tam raz do roka, v deň Jom kipur, vstupoval s veľkou bážňou, pretože predstava Boha bola vždy vzdialená a prísna.

No na Veľkú noc sa všetky tieto prekážky zrútili.

Teraz môžeme kontemplovať Božiu tvár, už neexistuje závoj, ktorý by nám bránil vidieť ho, pretože sa približuje ku každému z nás, k tomuto spoločenstvu učeníkov, a tento Boh sa stáva nepohodlným, pretože sa stáva chudobným, nie bohatým, ako sme si ho predstavovali, tým, ktorému ľudia museli niečo dať.

Nie. On je chudobný, pretože dáva všetko, a to narúša celý náš obraz Boha, pretože ak je chudobný on, musíme sa stať chudobnými aj my.

Ak niečo zatajujeme, nie sme deťmi tohto Boha, Boha, ktorý je ochotný odpustiť aj tým najhorším hriešnikom, je ochotný znášať aj všetky naše priemernosti.

Miluje nás takých, akí sme, a čo hovorí týmto jedenástim? "Bola **mi daná všetka moc**" je ten syn človeka, o ktorom sa hovorí v siedmej kapitole proroka Daniela, keď Otec Boh dáva tomuto synovi človeka univerzálne kráľovstvo.

Ale aká je to moc, ktorá bola odovzdaná Ježišovi?

Nie to, čo mu chcel zlý odovzdať, teda mocnosti tohto sveta. Jediná Božia moc je dávať život, prinášať život.

Ježiš sa zriekol všetkých mocností tohto sveta, pretože sú opakom božského života, ktorým je láska, Boh, ktorý sa zjavil v Ježišovi z Nazareta.

"On človeka nezastraší, nezničí, neponíži. K človeku pristupuje len preto, že chce, aby človek žil." Žiť svoj vlastný život.

A čo s touto mocou robí?

Ako realizuje túto moc, ktorá mu bola daná, aby dal život prostredníctvom týchto jedenástich? Teraz im hovorí, čo majú robiť, a ako prvé im hovorí, aby išli... išli do celého sveta.

Je to sloveso pohybu, je to aj fyzický pohyb, musia sa hýbať, aby išli a ohlasovali to všetkým národom.

Nie je to však len fyzický pohyb, ktorý musia vykonať, musia sa vymaniť zo všetkých svojich tradícií, zo svojich presvedčení, vyjsť v ústrety ľuďom, ktorým musia odovzdať ten život, ktorý Ježiš prišiel priniesť na svet, a čo musia urobiť?

Týmto jedenástim, ktorí sú nami, je zverené trojité poslanie!

Prvá vec: "získavajte učeníkov zo všetkých národov", získavajte učeníkov... kto boli učeníci v Ježišových časoch?

Oni boli tí, ktorí sa učili od Majstra, a my vždy zostávame žiakmi, ktorých treba rozoznávať, nikdy nie Majstrami. Sme pozvaní, aby sme všetkých ľudí priviedli k tomuto jedinému Majstrovi, ktorým je Kristus. Učeníci sa nechodili len učiť, ale žili s Majstrom.

Týchto jedenásť je poslaných do sveta, aby všetci ľudia mohli prísť do školy tohto Majstra a žiť po jeho boku. Keď sú s ním, musia ísť ku všetkým národom. Tým sa myslia všetky pohanské národy, ktoré boli podľa vtedajšej mentality najviac vzdialené od Boha.

A pre Židov to bolo neslýchané, očakávaný Mesiáš si mal podmaniť všetky pohanské národy, podrobiť si ich, podmaniť si ich a vykorisťovať, a Izrael nepochopil význam svojho vyvolenia, ktoré nie je výsadou, ktorou by sa mohol chváliť.

Izrael nebol vyvolený pred pohanmi, aby sa chválil svojou nadradenosťou, ale aby slúžil všetkým povolaniam, ktoré nikdy nemajú byť nadradené iným, ale vždy majú slúžiť iným, a Izrael bol vyvolený, aby slúžil pohanským národom, aby priniesol požehnanie prisľúbené Abrahámovi všetkým národom.

Spomeňme si, čo povedal Boh Abrahámovi: "**V tebe budú požehnané všetky rody zeme**".

To je veľká úloha Izraela: prinášať toto požehnanie všetkým národom, všetkým ľuďom. Hľa, toto poslanie sa teraz uskutočňuje prostredníctvom jedenástich, ktorí, opakujem, sme my!

Druhá úloha: krstiť. Neznamená to udeľovanie sviatosti krstu. To je nepochybne dôležité, ale čo znamená krstiť všetky tieto národy" **v mene Otca, Syna a Ducha**" krstiť grécky výraz "*baptizo*" znamená ponoriť.

V gréčtine existujú dve slovesá, ktoré znamenajú ponoriť: jedno *Bapto* a druhé *Baptizo*. *Bapto* znamená ponoriť a potom vytiahnuť, ako keď umývam riad *Bapto*, ponorím ho do šálky a po čase ho vytiahnem. *Baptizo* znamená ponoriť a nechať v ňom, čo robíme, keď pripravujeme uhorky, krstíme ich v octe, t. j. necháme ich v ňom.

To je to, k čomu sme povolani: nie len vykonať krstný obrad, ktorý je veľmi dôležitý a ktorý je znakom ponorenia sa do života Trojice. Kto je pokrstený do Trojice, je zapojený do tohto života lásky, ktorá je jedinou láskou, ktorá je láskou Boha, ktorý je Otec Syn, a potom sa toto ponorenie slávi týmto znamením, týmto obradom, ktorý je obradom krstu.

A tretie poslanie; učiť *zachovávať všetko, čo učil*, a teda poslanie nie je hlásať nové učenie, ale zjavovať tvár Boha a tvár človeka, ktorú sme videli v Ježišovi Nazaretskom, a teda je to učenie praxe.

Čo treba praktizovať?

To, čo učil, bolo jeho prikázaním. Toto prikázanie je prikázanie lásky.

Ako to, že učíte, ako to, že učíte? Slovam sa ohlasuje to, čo povedal Ježiš, ale toto ohlasovanie sa uskutočňuje prostredníctvom života týchto ľudí, keď sa pohan stretne s kresťanom.

Oznámenie sa uskutočňuje prostredníctvom jeho vlastnej osoby.

Pripomína nám to aj to, čo hovorí Peter v Prvom liste, kap. 2: "**Milovaní, nech je vaše správanie medzi pohanmi krásne, aby vás síce ohovárali ako zloduchov, ale keď uvidia vaše dobré skutky, vzdali Bohu slávu.**"

Je to krásny život, krása je neodolateľná, ak ju kresťan ohlasuje svojím životom.

Všetci, ktorí ho vidia, hovoria: je to krásny muž, ktorý odráža krásu, ktorá žiari na tvári Ježiša Nazaretského. Takto sme povolani ohlasovať úplne nový život, nové ľudstvo. Evanjelista Matúš nám tiež pripomína, čo povedal Ježiš: **Vy ste svetlo sveta** - povedal učeníkom - **nech vaše svetlo svieti pred ľuďmi, aby, keď uvidia vaše dobré skutky (vždy sa prekladá ako dobré, ale nie, dobré skutky), vzdali Bohu slávu**".

Práve tieto krásne skutky ohlasujú nového človeka, ktorý sa narodil, nového človeka vo svete, a tak Ježiš hovorí týmto učeníkom, hovorí nám všetkým: cítte sa zodpovední za život, šťastie a spásu svojich bratov.

Záver evanjelia podľa Matúša tvorí nádherná veta Zmŕtvychvstalého: "**Ja som s vami po všetky dni, kým sa nenaplní tento vek, až do konca ľudských dejín.**" Vždy bude s nami. Tu je Boh, ktorý nie je ďaleko, ale je Bohom, ktorý je vždy s nami.

Dnes je sviatok Nanebovstúpenia Pána.

V mysli máme obraz nanebovstúpenia, ako ho predstavuje Lukáš v Skutkoch apoštolov a tiež v závere evanjelia podľa Marka.

Použili obraz, zrozumiteľný v helenistickom svete, t. j. Boh prebýva v nebi, a preto vstup do Božej slávy a je znázornený týmto obrazom vystupovania do neba. Evanjelista Matúš nám predstavuje Ježišovo nanebovstúpenie, teda Ježišov vstup do slávy, nie ako výstup do neba, ale ako zostup s týmto spoločenstvom učeníkov, aby vstúpil do sveta a predstavil im novú a krásnu tvár Boha, krásnu tvár úspešného človeka, človeka, ktorý je Božím synom.

Prajeme všem šťastnou Velkou noc a dobrý týždeň